

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler ve válce : Co se *skutečně* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Část 2

Kapitola 1: Kdo skutečně začal válku?

Každý, kdo se ohání pochodní války v Evropě, si může přát jen chaos."

Adolf Hitler, 3. srpna 1939

Ačkoli je konvenčními historiky všeobecně považován za člověka, který je jediným zodpovědným za druhou světovou válku, byla to role, pro kterou byl Adolf Hitler osobnostně i ideologicky zcela nevhodný. Jako obyčejný voják za první světové války byl svědkem násilné smrti svých blízkých kamarádů a sám se stal obětí mučivého útoku hořčicí, který ho málem připravil o zrak. Po čtyřech letech na frontě se setkal tváří v tvář s nevýslovnými hrůzami zákopové války, což je zkušenost, kterou si nikdy nepřál opakovat pro sebe ani pro své krajany.

Po příměří rozvinul nacionální socialismus, jehož hlavním principem je zachování árijského lidstva. Hitler učil, že všichni běloši bez ohledu na jejich jednotlivé národnosti jsou bratři a sestry jedné rasy. Proto jsou války mezi Árijci

bratrovražednými konflikty a je třeba se jim vyhnout. Ve válce, lamentoval, jsou nejlepšími jedinci vojáci, kteří nejsvobodněji položí život za svou vlast, čímž ochuzují společnost ztrátou jejích nejcennějších členů. Po svém zvolení německým kancléřem nebyla Hitlerovou hlavní vášní opětovná militarizace, ale sociální obnova jeho země. Fascinovala ho zejména kulturní reforma a zbytek života chtěl strávit přebudováním německých měst. Když přišla válka, považoval ji za odvedení pozornosti od svého skutečného zájmu a často vyjadřoval lítost nad tím, že se realizací projektů veřejných prací nezabývá radostněji. Jak několikrát vysvětloval i během konfliktu: "Jsem horlivý stavitel, ale neochotný generál." Tato poznámka jen stěží charakterizuje roli "dobyvatele světa", kterou do něj obsadili jeho nepřátelé.

Hitler se však živě zajímal o mezinárodní dění, zejména pokud se přímo týkalo sovětské hrozby. Třetí říše a fašistická Itálie by společně působily jako ústřední "osa", kolem níž by se mohly shromáždit ostatní národy kontinentu a posílit tak středoevropskou páteř. Císařské Japonsko by zadržovalo šíření komunismu v Asii, zatímco spojenectví s Velkou Británií by spojilo největší námořní mocnost světa s nejsilnější armádou, německými ozbrojenými silami, wehrmachtem. Takto zadržovaný sovětský kolos by se rozpadl bez nutnosti války. V to doufal.

Když se však již nebylo možné vyhnout válečnému konfliktu, Hitler se chopil příležitosti. Jeho přímá zkušenost ze západní fronty před více než dvaceti lety ho vyučila tak, jak by to žádné formální vojenské vzdělání nedokázalo. Navíc jeho poválečné politické kampaně - s opakovaným důrazem na masovou akci - byly samy o sobě vedeny jako bojové kampaně. Je však nesporné, že přirozené nadání Adolfa Hitlera bylo nejdůležitějším faktorem jeho vůdcovství jako největšího vojévůdce 20. století, možná všech dob. Četné příklady jeho vynikajících schopností uvedené v této historii podtrhují Hitlerův nezpochybnitelný status předního stratega a vůdce druhé světové války. Typickým příkladem je jeho vlastní plán na klíčové dobytí belgické pevnosti Eben Emael, bez něhož by celé západní tažení nebylo možné, a jeho jednoruční záchrana německých armád na počátku zimy 1941, kdy se celá východní fronta ocitla na pokraji bezprostředního zhroucení. Tyto a mnohé další vojenské úspěchy neměly obdoby, a to do té míry, že si nelze představit, že by je dokázal jiný vůdce, ať už Osy, nebo Spojenců.

To neznamená, že by nikdy neudělal chybu. Jak o sobě Hitler řekl těsně před úspěšnou invazí do Francie na jaře 1940: "Pan Churchill nedávno v rozhlasovém vysílání prohlásil, že napočítal 16 chyb, které jsem v této válce dosud udělal. Mýlí se. Udělal jsem nejméně dvakrát tolik chyb, o kterých vím! Pokud se však pan Churchill a jeho stoupenci dopustili pouze jedné chyby, je mnohem horší než jakákoli, kterou jsem kdy udělal já; totiž když zahájili tuto válku, která musí nevyhnutelně skončit, bez ohledu na její výsledek, rozpadem britského impéria."

Největší Hitlerovou chybou bylo, jak sám opožděně přiznal, že důvěřoval německému generálnímu štábu. Protože byl mužem svého slova, nedokázal si představit, že by někdo jiný, zejména německý důstojník, jednal nečestně. Přesto odpovědnost za konečnou porážku v roce 1945 nesli především někteří němečtí generálové, nejhorší smečka zrádců, jaká kdy byla nějaké zemi způsobena. Na rozdíl od svých západních spojeneckých kolegů se Hitler nenarodil se stříbrnou lžičkou v ústech. Bohatství, společenské postavení, politikaření a osobní moc či prestiž - tedy přesně to, čím byli posedlí F. D. R. a Churchill - ho odpuzovaly. Zatímco Roosevelt se v Hyde Parku obcoval s newyorskou finanční elitou, zchudlý Hitler prodával ve Vídni své akvarely za pár zlatých. Později, když Hitler riskoval život jako bezejmenný voják na západní frontě, Churchill z bezpečí londýnského ministerstva vnitra posílal tisíce Australanů, aby se nechali nesmyslně zmasakrovat na plážích Gallipoli, a Stalin byl v carském Rusku překupníkem.

Hitler byl v obecném povědomí tak dlouho spojován s nejhorší tyraní, jakou kdy svět poznal, že každý, kdo se dozví pravdu o jeho vládě, je vždy ohromen. Když se na něj podíváme v kontextu jeho doby, mnohé se vyjasní. Až do konce první světové války vládla v Německu zastaralá monarchie. S jejím odchodem se země zmítala mezi samozvanými marxisty, kteří Německo považovali pouze za podnožku Sovětského svazu, kapitalistickými konzervativci, kteří se více zajímali o zachování svého bohatství než své rasy, a kabaretními demokraty, kteří se utápěli v "rozkošné dekadenci" 20. let. Německo zkrátka nemělo tradici dobré vlády.

Když se Hitler stal kancléřem, neměl žádný precedens, na jehož základě by mohl vybudovat rozumnou správu, ale chaos, který jeho národ zachvátil, volal po nahrazení novým veřejným pořádkem. Jedinou alternativou, která se mu nabízela, byla autoritářská vláda nebo společenský rozklad. Je pravda, že byl jedním z nejmocnějších mužů v dějinách, ale ne kvůli vládním pravomocem, které měl, nebo ozbrojeným silám, které měl k dispozici, ale kvůli ohromné oddanosti svého lidu. Žádný jiný jedinec nebyl svými spoluobčany více milován. Ani on nevládl bez jejich souhlasu. Koneckonců ho zvolili k moci jako svého zákonného zástupce. Poté s nimi vždy konzultoval svá zásadní rozhodnutí v době míru formou referend, v nichž měli hlasovat pro nebo proti jeho politice. Tyto plebiscity, na jejichž poctivost dohlížely mezinárodní monitorovací komise, některé ze zemí nepřátelských Německu, důsledně schvalovaly národněsocialistický režim 90 % voličů a více, nejčastěji v horní hranici tohoto promile. Například z 2,94 milionu hlasovacích lístků odevzdaných ve volbách v Sudetech 4. prosince 1938 získala NSDAP 2,64 milionu hlasů (98,8 %). Když se počátkem téhož roku Hitler zeptal Rakušanů, zda se chtějí stát součástí Třetí říše, odpovědělo 99,7 % kladně.

Žádný demokratický politik na Zemi předtím ani potom nikdy neměl takovou popularitu. Jejich hluboce zakořeněná nenávist k tomuto mimořádně populárnímu

muži pochopitelně pramenila z osobní závisti. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush a všichni ostatní židovští předáci nikdy nedosáhli více než zlomku podpory, které se dostávalo Adolfu Hitlerovi od *jeho* spoluobčanů. Pokud je demokracie "vláda lidu", pak byl "demokratem" v pravém slova smyslu. Jak se sám ptal: "Kde je v jiných zemích podobná 'demokracie'? Kde jinde se lid a vedení, národ a vláda tak dokonale spojily a stojí si tak blízko?". Přesto, jak dal Vůdce jasně najevo ve své "řeči u stolu", považoval populistický stát Třetí říše za most k zamýšlené rasově-autoritářské republice po vzoru americké ústavy s jejími imigračními a naturalizačními zákony, kterou tolik obdivoval. Tragické je, že tato vize svobody zanikla kvůli cizincům, kteří dali přednost masovému ničení před politickou svobodou.

Snad nic lépe neilustruje rozdíly mezi vůdci Osy a Spojenců než srovnání darů, které si během války vyměnili. Mussolini dostal v roce 1942 od Hitlera u příležitosti svých 59. narozenin krásně vázaný kompletní soubor děl Friedricha Nietzscheho, velkého filozofa 19. století. V téže roce poslal Franklin Roosevelt Winstonu Churchillovi k narozeninám bednu bourbonu.

Pouhých šest let předtím, než jeho země vyhlásila válku Třetí říši, Churchill na otázku reportéra *londýnských Timesů*, co si myslí o Adolfu Hitlerovi, odpověděl, že kdyby někdy Anglii postihly podobné katastrofy jako Německo, modlil by se k Bohu za geniálního muže, jako je Vůdce, který by vedl britský lid k jeho záchraně. Ještě podivuhodnější je, že v předchozím desetiletí byl Churchill autorem dlouhého článku pro prestižní londýnský list *Illustrated Sunday Herald* (8. února 1920), v němž označil komunismus za vražednou tyranii vedenou židovskými teroristy, jejíž revoluce musí být nemilosrdně potlačeny v kterékoli zemi, kde se objeví.

Ve stejném desetiletí prohlásil: "Povinností civilizovaného světa je znovu dobýt Rusko. Sověti nepředstavují Rusko. Představují mezinárodní koncept, který je zcela cizí a dokonce nepřátelský tomu, co nazýváme civilizací. Zvítězit nad Ruskem, vojensky i morálně, by byl příliš těžký úkol pro samotné vítěze první světové války, a protože to musíme udělat, uděláme to s Německem. Německo zná Rusko lépe než kdokoli jiný. To pro něj bude velkou příležitostí. Bez Německa není v Evropě možné nic, s ním je možné všechno." Přesto, když Hitler využil jeho návrhu a chopil se "velké příležitosti" zaútočit na Rusko, Churchill ho odsoudil jako "agresora" a vyslal vojenskou pomoc Sovětům, kterými prý pohrdá.

Navzdory těmto matoucím nesrovnalostem jej konvenční historici, ignorující jeho antikomunistické, ba dokonce protižidovské výroky publikované necelých dvacet let před druhou světovou válkou, nadále považují za jednoho z nejvýznamnějších hrdinů 20. století pro jeho nekompromisní odpor k Adolfu Hitlerovi a všemu, co tento německý vůdce představoval. Churchillovu protikladnou osobnost lze možná pochopit v souvislosti s jeho celoživotním bojem s alkoholismem.

Jeden z jeho nejpamátnejších vtipů zazněl v reakci na slova jedné poslankyně, která si trpce stěžovala, že častým vystupováním v podnapilém stavu diskredituje tento vznešený orgán. Obratně obešel její námitku a prohlásil: "Zítřka budu střízlivý. Ale vy, madam, budete stále ošklivá!"

Při jednom podobném setkání ho obvinila lady Astorová, která byla nedávno upozorněna na rozsah jeho darebáctví: "Kdybych byla vaší ženou," řekla mu, "dala bych vám do whisky jed!" "A kdybych byl vaším manželem," obrátil se na ni, "vypil bych ji!"

Dokonce i jeho nejlepší přítel Franklin Roosevelt o něm jízlivě mluvil jako o "tom opilém povaleči". Při návštěvě britského premiéra v létě 1940 ho Sumner Welles údajně našel v nesouvislém alkoholovém oparu. K jeho citové labilitě možná přispěl i Churchillův politicky problematický původ, který se snažil utajit. Jeho matkou byla Jenny Jeromeová, americká Židovka. Když se do nejvyššího spojeneckého vedení dodatečně započítá židovský původ Franklina Roosevelta, je zřejmá jeho rasová identita a původ nesmazatelné nenávisti k Hitlerovi.

Jistě, Churchillovo osobní chování často překračovalo hranice výstřednosti a hraničilo s opravdovým šílenstvím, například jeho šílená záliba v nošení ženského spodního prádla a nahý exhibicionismus. Například při návštěvě Washingtonu v roce 1942 se postavil před překvapeného F. D. R. zcela nahý a vysvětlil pouze: "Vidíte, pane prezidente, nemám před vámi co skrývat!". Při jedné z pozdějších příležitostí byl premiér tak emotivně pohlcen pohledem na britské bombardéry letící nízko nad hlavou během cvičné mise, že se svlékl do naha a pak běžel s křikem nahý po tamaraku k údivu shromážděných důstojníků RAF a vedoucích pracovníků leteckých společností. Veřejnost se o takových politováníhodných incidentech dozvíдалa z důvodů národní bezpečnosti a morálky samozřejmě až dlouho po roce 1945.

Churchillovým hnacím motorem však byla patologická vášeň pro válku a lidskou zkázu, kterou přináší. Na konferenci v Casablance se Rooseveltovi dušoval, že pokroku lze dosáhnout pouze v době války; v míru existuje pouze samolibost, tvrdil. Dr. Goebbels viděl v Churchillovi obdobu Řeka 20. století, který v roce 356 př. n. l. vypálil krásný Dianin chrám v Efesu, jen aby se zvětčil; premiér byl "činitelem zkázy. Do dějin se jistě zapíše jako evropský Herostratus, schopný zvětšit své jméno jen tím, že zničí to, co mnoho generací budovalo po mnoho staletí"(17. března 1945).

Celá Churchillova kariéra byla na hony vzdálená jeho idealizovanému obrazu obhájce etického chování a byla postavena na lsti a nemorální manipulaci. Například v červnu 1941 nechal sira Williama Stephensona, šéfa britské tajné služby v Severní Americe, doručit americkému ministerstvu zahraničí dopis údajně sepsaný majorem Eliasem Belmondem, který usvědčoval bolívijského vo-

jenského ataše v Berlíně jako vůdce spiknutí, jehož cílem bylo svrhnout s Hitlerovou pomocí vládu LaPaze a vytvořit v Jižní Americe nacistický loutkový stát. Přestože byl dopis Stephensonem zcela vymyšlený, jeho nekritické přijetí jako autentického americkým tiskem a Rooseveltovou administrativou přimělo nevinného bolivijského majora k potupnému propuštění a jeho oklamané krajany k vyhlášení války Německu.

Německé obyvatelstvo Bolívie bylo následně následující čtyři roky internováno v podmínkách, kterými jsou jihoamerické věznice proslulé. Mezitím bylo skutečným cílem Churchillova podvodu poskytnout F.D.R. další hotovou záminku k podněcování amerického veřejného mínění proti Třetí říši. Tvrdě navazujíc na tento propagandistický úspěch, Stephenson zfalšoval "tajnou nacistickou mapu", která podrobně popisovala Hitlerovy plány na ovládnutí Jižní Ameriky. Vymyšlená odhalení tohoto perfidního dokumentu spolkl americký prezident vcelku.

O deset let dříve, na počátku 30. let, byla Winstonova politická kariéra na spadnutí. Dluhy z hazardu, které nadělal Randolf, jeho nezvedený syn, hrozily bankrotem a ztrátou jeho milovaného venkovského sídla Chartwell. V zoufalství se přidal k "Focusu", tajnému spolku tuctu bývalých politiků, kteří během krize přišli o svá pohodlná vládní místa a byli odhodláni je získat zpět jakýmkoliv prostředky. Židé si byli vědomi, že tito nezaměstnaní "státníci" řeknou nebo udělají cokoli, aby se dostali zpět k moci, a proto z "Fokusu" vylákali několik gójských šíbrů, kteří se měli postavit do čela jejich plánovaného zničení Německa. Jejich největším úlovkem byl Winston Churchill.

Od roku 1936 byli obyvatelé "Fokusu" bohatě financováni Americkým židovským kongresem, londýnskou Radou zástupců britských Židů a prezidentem oddělení, předsedou společnosti British Shell, sirem Bernardem W. Cohenem. Zaplatili Churchillovi 50 000 liber, aby agitoval proti Hitlerovi, kterého, jak bylo citováno výše, osobně obdivoval. Churchillova pověst prostituta protinacistických záměrů rostla. O šest let později řekl Franklinu Rooseveltovi, že se "zaklíná sionistickou politikou".

V roce 1938 dostal Winston 800 000 dolarů od židovského plutokrata sira Henryho Starchose, který po *anšlusu* Rakouska přišel o své monopolní podíly. Jeho úkolem bylo odsoudit spojení této země s Říší, a to navzdory mezinárodně kontrolovaným referendům, v nichž naprostá většina Rakušanů hlasovala pro připojení k Německu. Téhož roku vyslala pražská vláda prokomunistického ministra zahraničí Jana Masaryka do Londýna s dvěma miliony liber pro "Focus" a příkazem, aby jeho členové svrhli Nevilla Chamberlaina, kterého Češi považovali za příliš měkkého vůči Vůdci. Němci se o Churchillově přijetí zahraničních peněz dozvěděli a informovali Chamberlaina těsně před Mnichovskou dohodou, což byl

jeden z důvodů jejího výsledku v Hitlerův prospěch. Churchillova nová, výnosná kariéra nájemného mluvčího židovských záměrů však byla zajištěna.

Během takzvané "londýnské bleskové války" byl Churchill spojeneckým tiskem oslavován za to, že se mužně postavil po bok anglického lidu, sdílel s ním jeho nebezpečí a útrapy a povzbuzoval ho, aby následoval jeho osobní příklad vzdorné odvahy. Ve skutečnosti britská zpravodajská služba věděla s dostatečným předstihem o každém německém náletu a tajně předávala informace Churchillovi, který se vždy uchýlil do svého soukromého útočiště na venkově. Nikdo jiný se touto důvěrnou únikovou cestou bleskovému útoku nevyhnul. Poté, co zaznělo "vše v pořádku", se odplížil zpět do Londýna, kde se předváděl před novinářskými kamerami a gestikuloval dvěma obtloustlými, doutníkem potřísněnými prsty *vítěznou* mudru *V* a vzdorovitě mumlal: "My to zvládneme!"

Odpoledne 14. listopadu 1940 právě odjížděl z Londýna, aby se vyhnul očekávanému návratu Luftwaffe, když mu tajná zpráva od šifrantů oznámila, že dalším cílem bombardérů bude Coventry. Po návratu do bezpečí hlavního města se Churchill vzdorovitě postavil na střechu budovy svého velitelství a zařatou pěstí vyzýval neexistující nacisty na obloze, aby se mohli podívat reportéři a fotografové. Snímky premiérovy nezdolné odvahy byly vystavovány po celém světě, zatímco Luftwaffe bombardovala vzdálené Coventry.

Jako příklad jeho odporne bezcitnosti, pokud jde o utrpení britských civilistů, lze uvést, že v noci na 10. května 1941 byl Churchill informován o obzvláště silném náletu na Londýn, který způsobil nevídaný chaos. Podle jeho vlastních slov: "Protože jsem s tím nemohl nic dělat, odešel jsem do své soukromé promítací místnosti, kde jsem se s potěšením díval na film bratří Marxů." Zajímalo by nás, jak by se asi Londýňané tísnící se o život ve stanicích metra cítili, kdyby věděli, že Churchill se mezitím v luxusním bezpečí svého venkovského útočiště chichotal u židovského amerického filmu.

V červenci 1944, kdy oslabenou Říši dělil od porážky necelý rok, nařídil Churchill útok antraxem na německé civilisty. Jeho zděšení generálové ho od masového vraždění přesvědčili jen tím, že mu připomněli, že Hitler by jistě odpověděl a oprávněně by na Londýn vyslal létající bomby V-1 vyzbrojené bojovými hlavicemi s jedovatým plynem. Trvalo jim měsíc argumentů, než ho konečně přesvědčili, že se musí vzdát svých plánů na árijskou genocidu. Jak si později posteskl, "faráři mezi mými generály mi zabránili, abych to dotáhl do konce". Kdyby se jeho útok antraxem uskutečnil, bylo by na evropském kontinentu vyhlazeno prakticky vše živé, včetně obyvatel všech spojeneckých a neutrálních zemí.

Přes všechnu svou lásku ke krveprolití byl Churchill kromě toho, že byl fyzický zbabělec, také mimořádně špatný militarista. Během první světové války poslal

jako šéf admirality tisíce australských pěšáků na smrt při předem odsouzené invazi do Turecka. Debakl na Gallipoli nebyl jen porážkou, ale i těžkým ponížením spojenců z rukou pouhých Turků, které by každého jiného velitele stálo doživotní vyhazov. Churchill byl však spíše prohnáný politik než vojevůdce a o pětadvacet let později se opět dostal k moci. Svůj omyl zopakoval v mnohem větším měřítku smrti, když navzdory napomenutí britských i amerických poradců odklonil spojeneckou strategii k něčemu, o čem trval na tom, že je to "měkký podbřišek Evropy".

Desetitisíce spojeneckých vojáků padly v italském tažení, které zbytečně prodloužilo válku a nikdy nepřineslo strategický úspěch. Po téměř dvou letech utrpení a krveprolití anglo-americké síly v Itálii stále vázly, když Německo kapitulovalo, a to vše díky Churchillovu ujišťování, že v roce 1943 "dosáhnou rychlého průlomu do Rakouska". Ralph Edwards, ředitel britských námořních operací, který s Churchillem po celou dobu války úzce spolupracoval, jej označil za "bezpochyby jednoho z nejhorších stratégů historie" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchillova uměle udržovaná pověst největšího řečníka století v anglickém jazyce je jen součástí jeho trvale podvodného obrazu. Jeho strhující rozhlasové vysílání vyzývalo Brity, aby bojovali, vydrželi a umírali ve válce, kterou pro ně dlouho připravoval. Z velké části díky těmto inspirativním vysíláním Britové vydrželi za nejhorších okolností šest dlouhých let, během nichž jich půl milionu přišlo o život. Po celou tu dobu pečlivě tajil více než velkorysé mírové nabídky, které Hitler Británii učinil. Skrytá byla také skutečná identita slavného hlasu, o němž se Angličané a Angličanky domnívali, že patří jejich hrdinnému premiérovi. Mnohé z jeho stříbrných hlasů, které mu byly připisovány, ve skutečnosti namluvil Norman Shelly, rozhlasový herec vybraný pro svou schopnost napodobovat Churchilla v případech, kdy byl příliš opilý nebo měl kocovinu, než aby mohl mluvit na veřejnosti.

Trvalý veřejný obraz Winstona jako bojovníka proti diktatuře je v rozporu s jeho často vyjadřovanou ambicí vytvořit, jak navrhl Rooseveltovi 20. května 1943, "světového diktátora", který by navždy zbavil svého francouzského spojence jakékoli armády a těch pár Němců, kteří přežili válku, by uvrhl do stavu věčných otroků. Globální moc měla být omezena na Britské impérium, Spojené státy a Sovětský svaz. Roosevelt souhlasil, lišil se pouze v tom, že titul "moderátor" by byl politicky přijatelnější.

Churchill se dožil vysokého věku, otyl na luxusních hostinách, sepsal cenzurované, samoúčelné dějiny a namaloval desítky obrazů, které jsou stejně amatérské jako zapomenuté. Když v roce 1965 konečně přišla smrt, zanechal po sobě instrukce pro okázalý pohřeb, které kromě jiných zvrátů megalomanie stanovily, že všechny jeřáby na březích Temže musí být spuštěny, když kolem proplová jeho

nadměrná rakev. Stejně jako v Shakespearově *Bouři* mohl v tu chvíli celý britský lid zvolat: "Co jsem to byl za trojnásobného osla, když jsem toho opilce považoval za boha a klaněl se tomu tupému bláznovi!".

Stejně jako Churchill byl i F.D.R. mistrem ve styku s veřejností. Věděl, jak se vcítit do voličů jako jejich "americký spoluobčan", a jeho pravidelná rozhlasová vysílání, takzvané "rozhovory u krbu", byla pečlivě připravena tak, aby zdůrazňovala jeho skromnou, domáckou, "jablečnou" osobnost. Hitler a nacionální socialismus F. D. R. zajímali až do roku 1937. Byl to volební rok a tento úlisný politik se obával, že by mohl skončit svůj veřejný život jako prezident na jedno funkční období. O čtyři roky dříve vstoupil do Bílého domu s velkolepým ujišťováním, že ukončí velkou hospodářskou krizi. Jeho demokratické programy, prolezlé korupcí, však vyšly naprázdno a nezaměstnanost v zemi stále rostla. Vůdce o Rooseveltovi prohlásil: "Kdyby jeho hospodářská politika pokračovala v době míru donekonečna, není pochyb o tom, že by dříve či později tohoto prezidenta navzdory vši jeho dialektické chytrosti srazila k zemi."

Je zřejmé, že kariéra F.D.R. závisela na ekonomickém zdraví země. Nakonec si uvědomil, že jediný způsob, jak postavit zemi na nohy, je nastartovat výrobu, a nejrychlejší metodou byla masivní zbrojní výroba. K ospravedlnění přeměny amerických továren na závody na výrobu zbraní však bylo zapotřebí vážné hrozby nebo alespoň její iluze. Německo jako nedávný nepřítel bylo vhodným strašákem. Židé, kteří ovládali americký tisk a filmový průmysl, byli nadšeni, že mohou sloužit jako Rooseveltovi nejoddanější propagandisté. Spolu s jeho poplašnou rétorikou, množstvím protinacistických hollywoodských filmů a neutuchající novinou agitací proti Hitlerovi nakonec vyvolali národní hysterii takového rozsahu, že se invaze zdála být nevyhnutelná. V této uměle vytvořené atmosféře strachu mohl prezident prosadit své nadměrné vojenské výdaje v Kongresu, který byl zastrašován nepokoji voličů. A tím, že vyvolal povyk o smrtelné hrozbě, kterou pro Spojené státy představovalo nacistické Německo (ne větší než Texas), prezident úspěšně odvedl pozornost od přetrvávající a prohlubující se krize, kterou nebyl schopen vyřešit.

Ačkoli jeho panikou inspirovaná zbrojní výroba začala stimulovat národní produkci, zbraně jsou zboží podléhající zkáze, které se musí používat, jinak zreziví a zastarají v důsledku technologického pokroku. Za tímto účelem Roosevelt potřeboval válku. Prostřednictvím svého plovoucího agenta v Evropě Williama C. Bullitta tajně slíbil, že varšavští politici mohou počítat s ozbrojeným zásahem spojenců, pokud vyprovokují vojenskou konfrontaci s Třetí říší. Poláci, oklamáni představou, že se mohou přejídat na lacině vyhrané hostině vítězství, tak uspíšili válečné akce (jak je popsáno níže), které se jim vymstily tím nejhorším možným způsobem. Se začátkem války v Evropě však Rooseveltovy plány na účast vážně

zhatily průzkumy veřejného mínění, které ukázaly, že naprostá většina Američanů je proti zapojení USA do jakékoli války, pokud nebudou záměrně napadeny. Roosevelt, který byl vždy dokonalým politikem, vedl v prezidentských volbách v roce 1941 energickou kampaň na základě populární "mírové platformy".

Mezitím neustále manévroval, aby vyprovokoval Hitlera k vyhlášení války Spojeným státům, poskytoval válečné lodě královskému námořnictvu, posílal do Anglie zásoby na amerických nákladních lodích doprovázených torpédoborci amerického námořnictva a dokonce přímo pomáhal britským vojenským operacím. K nejkřiklavějším příkladům patřila pozice *Bismarcku*, kterou Britům, kteří ji předtím nedokázali najít, rádiem sdělil hydroplán PBY amerického námořnictva, čímž jim umožnil potopit německou bitevní loď s velkými ztrátami na životech. Téhož měsíce, kdy byl Roosevelt zvolen voliči přesvědčen, že je odhodlán udržet jejich zemi mimo evropský konflikt, vydal svému námořnictvu pokyn, aby "střílelo na válečné lodě Osy, kdykoli a kdekoli je nalezne". Tento krok daleko přesáhl všechna ostatní porušení americké neutrality a představoval vyhlášení války. Hitler přesto tvrdošíjně odmítal na tuto návnadu přistoupit.

Dne 9. srpna 1941 během konference Atlantické charty Roosevelt důvěrně slíbil Churchillovi, že bude "pracovat na incidentu", který by Ameriku zatahl do války proti vůli většiny jeho krajanů. Později Winston oznámil králi Jiřímu VI. že prezidentovou strategií není vyhlásit válku, ale vyprovokovat ji vytvořením incidentu. Předchozího 30. října F. D. R. v celostátním rozhlasu vážně intonoval: "A když už k vám, matky a otcové, mluvím, dávám vám ještě jedno ujištění. Řekl jsem to již dříve, ale řeknu to znovu a znovu a znovu: Vaši chlapci nebudou posláni do žádné zahraniční války!" I dnes si přinejmenším někteří američtí vědci uvědomují spolu s Gorem Vidalem, že "Roosevelt lhal, aby nás dostal do války proti Hitlerovi, což vzhledem k povaze té bestie mnozí lidé byli a jsou rádi, že to udělal".

Prezident byl frustrovaný a obával se, že jeho ekonomika založená na hrozbách vyvolá další, ještě vážnější hospodářský kolaps, pokud se USA brzy nezapojí do bojů, a proto zaklepal na to, co historik Harry Elmer Barnes označil jako "zadní dveře do války". Ty se otevřely na straně německého protikominternového partnera. Během téže konference Atlantické charty vyjádřili Churchill a Roosevelt společné přání zaútočit po srpnu 1941 na Japonsko, tehdy ještě neutrální stát. Jejich plánu tleskal Cordell Hull a další politici "ano", kteří prezidenta obklopovali, ale jeho vojenští poradci potvrdili, že Amerika nebude vojensky schopna riskovat válečné akce až do pozdního podzimu.

Již dříve, 26. července 1941, F.D.R. uvalil mezinárodní ropné embargo na Japonsko kvůli jejich invazi do Číny, do které mu ovšem nic nebylo, protože tam zcela chyběly americké zájmy. Jeho akce byla ekonomickým aktem smrtící agrese, protože průmyslová existence Japonska zcela závisela na dovozu ropy ze zah-

raničí. Odborníci na obou stranách Tichého oceánu spočítali, že japonská společnost se do jara příštího roku rozpadne do bídy a hladu. Roosevelt doufal, že jeho embargo podnítí Japonce k prvnímu úderu, a tím získá podporu obyvatelstva pro zapojení do druhé světové války.

Japonský kabinet reagoval zklamáním, ale nikoliv vzdorem, nýbrž smířlivě. Ministr zahraničí Šigenori Togo poslal do Washingtonu "pětibodový plán", v němž nabídl důležité ústupky, včetně zřeknutí se oblastí v Číně, které Američané výslovně zmínili, a sebeomezení expanze Japonska do zámoří, aby se zmírnilo přelidnění. Dále usiloval o obnovení jednání za účelem projednání kabinetního "plánu" na normalizaci vztahů mezi oběma mocnostmi. Roosevelt však měl na mysli cokoli jiného než mír. Rozhodl se co nejdříve zahájit nepřátelské akce, ať už se souhlasem amerického lidu, nebo bez něj. Již v polovině listopadu se rozhodl zahájit americký nálet ze základen Clairea Chennaulta ve východní Číně proti Japonsku. Ve skutečnosti prezident schválil zákeřný útok tři dny předtím, než uvalil ropné embargo. Churchill, který už dlouho zoufale toužil po tom, aby Amerika vstoupila do války, byl o dobré zprávě informován americkým ministrem zahraničí Cordellem Hullem prostřednictvím přísně tajných diplomatických kódů.

Článek v *deníku Los Angeles Times* k 60. výročí japonského náletu v roce 1941 s titulkem "Japonsko porušilo americký zákoník před Pearl Harborem, ukázal výzkum". Autorka článku Valerie Reitmanová uvedla, že mladý japonsko-americký profesor historie na univerzitě v Kóbe našel písemné záznamy z Rooseveltovy éry, které v roce 1996 odtajnila americká Ústřední zpravodajská služba. Tošihiro Minohara je objevil mezi informacemi o předválečných tajných kódech v Národním archivu USA v College Parku ve státě Maryland. Přiložené mikrofilmy ukazovaly japonské překlady telegramů F.D.R. různým velvyslancům a spojeneckým představitelům. Kryptografové v Tokiu zřejmě prolomili prezidentovy nejvyšší diplomatické kódy.

Minohara požádal profesora moderních dějin na univerzitě v Kóbe Dr. Satošiho Hattoriho, aby provedl speciální rešerši v tokijských diplomatických archivech. Ve složce nazvané "Zvláštní dokumenty" Hattori našel třicet čtyři strojopisných sdělení, většinou v angličtině, o přísně tajných diplomatických jednáních USA a Velké Británie v měsících a týdnech předcházejících 7. prosinci. Japonci si v nich přečetli Rooseveltovo rozhodnutí zaútočit v polovině listopadu. Když se Togo, silný zastánce mírových vztahů s USA, který předtím vystupoval proti "jestřábům" ve vládě, dozvěděl o jeho dvojsmyslnosti, napsal ve svých poválečných pamětech: "Byl jsem šokován až k závratí. V tomto okamžiku jsme neměli jinou možnost než jednat." Teprve poté, co si přečetli prezidentův plán "bodnutí do zad" pro sebe, se i "holubice" v řadách japonské vlády rozhodly udeřit dříve, než je mohl zasáhnout jako první.

Mezitím byl Rooseveltův tajný plán zaútočit bez předchozího upozornění na národ, s nímž Amerika stále udržovala mír, pozdržen kvůli logistickým průtahům. Dne 22. listopadu mu Lauchlin Curie oznámil, že bombardéry a jejich posádky budou moci dorazit na čínské základny až koncem prosince. Nálet by byl zahájen nejpozději krátce po Novém roce 1942. Dva tisíce čtyři sta Američanů, kteří zahynuli v Pearl Harboru, si nikdy neuvědomilo, že byli obětováni za nezveřejněné spiknutí svého prezidenta, který je chtěl zatáhnout do nelegální války. Poté, co porušil svůj diplomatický kodex, Japonci věděli, co má skutečně v úmyslu, a předběhli ho, jen o vlasek, přibližně o měsíc.

Jedním úderem mu však přinesli válku, o kterou dlouho usiloval, aby si zachránil politický krk omlazením americké ekonomiky prostřednictvím masivní zbrojní výroby. Nyní mu drtivá většina Američanů ochotně sloužila v tragické iluzi, že brání svou zemi. Zvolili ho na bezprecedentní čtvrté funkční období. To už však Roosevelt umíral na kapavku v terminálním stadiu; poslední ranou mělo být krvácení do mozku.

Sir Robert Craigie, zástupce Anglie v Tokiu, prohlásil, že Japonci jsou nevinými oběťmi Rooseveltova imperialismu a Churchillových zákulisních intrik, jejichž cílem je zapojit Ameriku do války bez ohledu na cenu lidských životů. Craigie byl osobním svědkem předchozího půl roku intrik, které tito dva mezinárodní zločinci spřádali. Sekundoval mu kongresman Hamilton Fish, který horlivě podporoval prezidentovu žádost o oficiální vyhlášení válečného stavu USA, ale později přiznal, že "Roosevelt byl hlavním podněcovatelem a rozněcovatelem, který zapálil rozbušku války".

Stejně jako Churchill (a všichni ostatní světoví vůdci) Roosevelt dobře rozuměl židovské otázce a dokonce osobně sympatizoval s německými národními socialisty, proti nimž ještě v únoru 1943 pokrytecky vedl vyhlazovací válku: "Člověk opravdu nemůže nacistům vyčítat to, co udělali Židům," svěřil se během konference v Casablance generálu Augustu Noguesovi, francouzskému veliteli Maroka, "protože kdyby německý národ musel trpět tím, čím trpěl před nástupem nacistů k moci, žádný jiný národ na světě by nejednal jinak". F. D. R. chápe Židy, a proto je jeho a Churchillova ochotná poslušnost vůči nim o to nemorálnější. Nebyl to žádný bezduchý hlupák, ale vědom si zla, kterému sloužil.

Franklin Roosevelt zemřel před koncem války, kterou více než kdokoli jiný způsobil. V těchto posledních měsících se na Jaltě setkal se svými nechvalně proslulými spoluspiklenci. Fyzicky zchátralý následkem syfilitické choroby a duševně nevyrovnaný seděl u fotografů mezi podnapilým Churchillem, jehož impérium bylo takřka v háji, a Stalinem, který se při úvahách o stavu západních mocností zosobněných těmito dvěma ubohými postavami potutelně usmíval sám pro sebe jako komunistická kočka, která právě spolkla kapitalistického kanárka.

Encyklopedie Britannica při popisu sovětského potentáta na Jaltě píše: "Byl to ohromný vyjednávač, který tyto zahraniční státníky přechytračil".

Narodil se v roce 1879 jako Josif Vissarionovič Džugašvili a poté, co se stal zapáleným komunistou, si změnil jméno na Stalin (z ruského slova "ocel", *stal*). Když se SSSR rozpadl v důsledku brzkých německých vítězství, naříkal: "Všechno, co pro nás Lenin vybudoval, je navždy ztraceno!". Jak postup Osy pokračoval po celé první léto roku 1941, dal se na delší flám, zavřený na své odlehlé *dače*, a zanechal Sovětský svaz naprosto na holičkách. Ačkoli německá invaze začala 22. června, Stalin byl příliš opilý na to, aby až do 3. července pronesl veřejný projev; i tehdy sotva stačil mumlat tichým monotónem, který nezbuzoval nic než poraženectví. Alkoholický sabatík mu však musel prospět, protože nakonec vystřízlivěl natolik, že následující zimu osobně vedl obranu Moskvy. Cynicky opustil marxistickou rétoriku, kterou žil celý život, a najednou se představil jako slovanský nacionalista větší než život. Pokrytecká póza zabrala a miliony do té doby demoralizovaných Rusů se semkly k úspěšné obraně vlasti.

Po zbytek války se ukázal jako vynikající vojevůdce, a to ani ne tak díky svým vojenským schopnostem, které prakticky neměl, jako spíše díky své bezohledné reorganizaci a vedení ozbrojených sil SSSR. Tváří v tvář jejich masové demoralizaci v důsledku nezvládnuté porážky utužil odpor své země zavedením systému komisařů Rudé armády, kteří doslova stáli za zády ruských vojáků s pistolemi v pohotovosti, aby zastřelili každého, kdo zaváhá. V porovnání s celkovým počtem osob (7 500) pracujících pro německé gestapo v roce 1939 zaměstnával Sovětský svaz ve stejné době ne méně než 366 000 tajných policistů.

Ke Stalinově cti je třeba říci, že již přivedl Rusko do průmyslového věku (i když za cenu deseti milionů zavražděných rolníků, *kulaků*) a nyní během několika měsíců přeměnil jeho továrny na gigantické muniční závody připravené na totální válku. Zavedl sovětskou taktiku na bojišti, která ignorovala veškerou strategii útoků na muže a materiál pouze v případě, že protivník mohl mít drtivou početní převahu, bez ohledu na vždy velké ztráty, které jeho vojáci utrpěli. Někdy tyto masové útoky fungovaly, často však selhaly, vždy s hromadným ničením ruských mužů a strojů. Sovětské úspěchy u Stalingradu, Kurska a až do konce války jako by potvrzovaly Stalinovo zjevné vojenské vedení, a to i v očích Adolfa Hitlera.

Vůdce ani zbytek okolního světa však nevěděli, že Stalinova vítězství mu před každou bitvou předávali zrádci z německého generálního štábu, kteří ve spolupráci s Leopoldem Trepperem, židovským šéfem špionážní sítě "Rudý orchestr", předávali Hitlerovy plány sovětskému vrchnímu velení. Jak zdůraznil Winston Churchill, ruská revoluce byla z velké části židovskou záležitostí a Josif Stalin - vnímaný Židy jako Leon Trockij a Grigorij Zinovjev jako bezduchý, ale poddajný

loutka - byl Židy dosazen jako jejich poskok pro sovětskou tyranii. V prvním vládnoucím triumvirátu po Leninově smrti seděl vhodně mezi Zinovjevem a dalším komunistickým Židem Lvem Kameněvem.

Stalin, Churchill a Roosevelt byli obyčejní průměrní lidé s omezenou inteligencí, kteří se vyznačovali pouze obrovskou touhou po osobní moci a prestiži. O chamtivé politické neumětely není nikdy nouze a jsou snadno k dispozici méně často zahlédnutelným židovským tahačům drátů, pro něž jsou takoví ochotní šimlové stejně běžní jako naprosto postradatelní. Válka znamenala pro světové vůdce, kteří se do ní zapojili, různé věci. Pro Churchilla to byla prostě nejvýhodnější příležitost, jak si vydělat na živobytí a uniknout finančnímu skandálu. Pro Roosevelta to byl jediný způsob, jak se dostat z krize a zachránit si politickou existenci. Stalin ji uvítal jako nejlepší příležitost stát se druhým Čingischánem, vládcem planety ovládané Sověty. Pro tyto muže byla druhá světová válka jen prostředkem k dosažení osobních cílů, které neměly nic společného s fašismem, demokracií, civilizací ani žádnými jinými veřejnými záležitostmi, jimiž si na úkor mnoha milionů lidských bytostí zakrývali své soukromé plány.

Spojenečtí vůdci si byli podobní v tom, že všichni trpěli osobními problémy, které pokřivovaly jejich chování. Churchill byl beznadějný alkoholik. Jako všichni těžcí pijáci byl špatný pijan, zmítaný paranoiou a závislostí na bojovnosti. F. D. R. byl fyzicky energický muž v rooseveltové tradici, dokud ho v rané dospělosti nezasáhla obrna. Sužován potřebou působit silně, navzdory vlastní ponižující slabosti, přehnaně kompenzoval a sublimoval svou frustraci ve vnější agresi. Stalin se narodil se znetvořenou, seschlou rukou, kvůli níž v sobě pěstoval hluboce zakořeněné pocity méněcennosti a pomsty, podobně jako Shakespearův Richard III.

Byli to ztroskotanci a nešťastníci, psychopatičtí mrzáci, kterým byl svěřen osud národů. Churchill a Roosevelt byli sami částečně Židé, zatímco Stalin, gruzínský gój, žil v židovské rodině (komunisté Kagonovičovi), oženil se s Židovkou (Naděždou Allilujevovou) a dokonce mluvil jidiš. Rasová nesouměřitelnost spojeneckých příčin a příčin Osy tak byla jasně definována v jejich vedení. Pochopení druhé světové války, respektive celých lidských dějin, je proto nemožné bez docenění role, kterou sehráli Židé. Nikde to není patrnější než v dějinách druhé světové války, která byla logickým, nevyhnutelným vojenským pokračováním nacionálněsocialistického politického boje, který proti nim dvacet let předtím zahájil Adolf Hitler.

Aby měl jeho boj smysl, je třeba si ujasnit, že demokratické Německo po první světové válce bylo hřištěm židovských komunistů, kteří se řídili Leninovým výrokem o rudé revoluci ve světě, jež vede přes Říši. Německý lid doslova umíral hladu na ulicích Mnichova a Berlína, nemohl najít skutečnou práci a byl vděčný

za podřadná, často ponižující zaměstnání, která se mu nezřídka naskytla. V zemi prudce stoupala dětská úmrtnost. Převládal hlad, extrémní chudoba, kriminalita mladistvých, zločinnost, nemorálnost, kulturní hniloba, pouliční politické násilí a sociální chaos. Mezitím židovští spekulanti s půdou přes noc zbohatli, když od Němců, kteří přišli o majetek v důsledku katastrofálních následků "velké" války, získali obrovské plochy nemovitostí, většinou farem. Tehdy, stejně jako dnes, Židé ovládali většinu profesí (zejména lékařství, tisk, umění a státní správu), protože Němci byli Versailleskou smlouvou "legálně" zbaveni občanských práv. Současně byla hnilobná Výmarská republika dvacátých let minulého století smíšeným svazkem marxistických a kapitalistických Židů, kteří považovali zbídačený německý národ za pouhý ideologický a ekonomický pytel fazolí. Celé státy, města a obce, jako například Bavorsko, Berlín a Coburg, byly obsazeny komunistickými zločinci; prakticky všichni jejich vůdci - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburgová, Kurt Eisner atd. atd. byli Židé.

Byli však poraženi lidovým hnutím, s jakým se dosud nikdo nesetkal, když byl Adolf Hitler zvolen kancléřem. Mnoho Židů opustilo Německo a emigrovalo do Sovětského svazu, Francie, Anglie a USA, kde okamžitě začali agitovat pro válku odplaty. Všechny jejich politické a finanční investice do trvale poraženého Německa se s popularitou nacionálního socialismu vypařily. Již v létě 1933, jen několik měsíců po Hitlerově vítězství ve volbách, uspořádali nejmocnější představitelé světového židovstva masové shromáždění v newyorské Madison Square Garden. Jejich mluvčím byl Samuel J. Untermyer, ideální volba pro jimi navrhovanou práci. Před šestadvaceti lety Untermyer přes nesouhlas většiny Američanů přiměl Spojené státy k vyhlášení války Německu. Tohoto pozoruhodného činu dosáhl tím, že podplatil vyděrače, který vyhrožoval Woodrowu Wilsonovi skandálem, pod podmínkou, že indiskrétní prezident změní neválečnou politiku své vlády. (Židovský původ americké účasti v první světové válce nezvratně objasnili známí badatelé Andrew Collins a Chris Ogilvie-Herald).

Nyní, v roce 1933, se profesionální válečný štváč opět pustil do práce. Untermyer vyhlásil "svatou válku" proti novému Německu, kterou následně podpořili všichni významní američtí Židé. "To, co navrhujeme a k čemu jsme již daleko dospěli, je prosazovat čistě obranný hospodářský bojkot, který podlomí Hitlerův režim," prohlásil, "a přivede německý lid k rozumu tím, že zničí jeho exportní obchod, na němž závisí jeho existence."

V reakci na Untermyerovo "vyhlášení svaté války" národu, který dosud nikomu neublížil, židovský list *Natscha Retsch* v nejlepší starozákonní tradici vražedně rozhořčeně prohlásil: "Válku proti Německu povedou všechny židovské obce, konference, kongresy, každý jednotlivý Žid! Tím se válka proti Německu ideologicky oživí a podpoří naše zájmy, které vyžadují, aby Německo bylo zcela zničeno."

Nebezpečí pro nás Židy spočívá v celém německém národě, v Německu jako celku i jednotlivě. Musí být navždy zneškodněno."

Poslední vůle Adolfa Hitlera, podepsaná v den jeho smrti 30. dubna 1945, se zdá být potvrzením této zuřivé agitace: "Není pravda, že jsem já nebo kdokoli jiný v Německu chtěl v roce 1939 válku. Přáli si ji a podněcovali ji výhradně ti mezinárodní státníci, kteří byli buď židovského původu, nebo pracovali pro židovské zájmy."

O více než šedesát let později Židé stále označovali všechny Němce, bez ohledu na to, jak prožidovští nebo protinacističtí někteří z nich byli, za příslušníky "rasy pachatelů". Kanadský židovský kongres tak odsoudil hlavní historičku "oddělení válečných zločinů a zločinů proti lidskosti" kanadského ministerstva spravedlnosti Ruth Bettinu Birnovou jen proto, že byla německá gójka, ačkoli stíhala národní socialisty!

První fází Untermeyerovy "svaté války" byl hospodářský bojkot, jehož cílem bylo zničit Německo s pomocí "milionů našich nežidovských přátel" (*The New York Times*, 7. srpna 1933). Parafrázoval strategii nastíněnou v *Protokolech učených sionských mudrců* (zápis z tajného setkání světových vůdců na přelomu 19. a 20. století), podle níž je třeba každý nežidovský národ, který se vzbouří proti židovským plánům, zadusit hospodářskými sankcemi. Ty by sloužily jako předehra k vojenským opatřením, která by přijaly další pohanské země, kde Židé stále mají politický (tj. finanční) vliv. V bodě 3 Protokolu VII se v zápise píše: "Na každý akt útlaču musíme být schopni odpovědět válkou se sousedy té země, která se odváží postavit se nám na odpor."

Přestože tvůrci veřejného mínění hystericky a důsledně označují dokument za "podvrh", sami Židé potvrdili jeho pravost. Ve své knize *Pozor na Boha*: David Ash, jihoafrický židovský historik, popisuje "Protokoly učených sionských mudrců jako skutečné varování lidstvu, že Židé využívají biblických principů k uchopení moci a prosazování vlastních cílů" (Parfrey, 405). Na počátku 80. let 20. století založil jeden z nejvlivnějších Židů poloviny 20. století Armand Hammer, šéf americké Occidental Petroleum Corporation a politický loutkovodič prezidentů Nixona a Reagana, spolu s dalšími Židy (mediálním magnátem Robertem Maxwellem, izraelským multimilionářem Šaulem Eisenbergem, Albertem Reichmanem, šéfem největší světové realitní společnosti, atd. mezinárodní korporátní podnik.) Hammer tento klub miliardářů složený z nejbohatších mužů světa bezostyšně nazýval "Sionskými staršími" (Epstein, 322). Koneckonců světový vůdce sionismu jen opakoval to, co tvrdil Untermeyer a bod 3, číslo 7 *Protokolů*, když Chaim Weizman v roce 1941 řekl Winstonu Churchillovi, že Židé přiměli Ameriku, aby bojovala proti Německu v první světové válce, a že to udělají i ve druhé světové válce (Irving, *Churchill's War*, díl 2, 76,77).

M. Raphael Johnson, Ph.D., píše, že Untermeyerův bojkot "nebyl válečným aktem pouze v metafoře: byl to dobře promyšlený prostředek, jak zničit Německo jako politickou, sociální a ekonomickou entitu. Dlouhodobým cílem židovského bojkotu Německa bylo přivést ho na mizinu s ohledem na reparační platby uložené Německu po první světové válce a udržet Německo demilitarizované a zranitelné. Bojkot ve skutečnosti Německo docela ochromil. Židovští badatelé, jako například Edwin Black, uvádějí, že v reakci na bojkot byl německý vývoz snížen o 10 % a že mnozí požadovali zabavení německého majetku v cizích zemích"(43). To vše bylo spuštěno proti lidem, jejichž jediným "zločinem" byla dosud kritika Židů.

Celosvětový bojkot se však nezdařil, protože národní socialismus Německo ekonomicky osamostatnil od mezinárodní měnové sítě. A žádnému Židovi nebylo třeba říkat, co se stane, pokud se ostatní pohanské národy probudí do reality židovské moci, jako se to stalo Němcům. Hitler také vyřešil nezaměstnanost a obnovil prosperitu ve své zemi, zatímco zbytek západní civilizace se utápěl ve velké krizi. Kdyby jeho příklad převzaly i jiné země, mezinárodní bankovní síť Židů založená domem Rothschildů by se zhroutila.

Agitace proti Hitlerovi ve vnějším světě v průběhu 30. let je zřejmá nejen ve světle Untermeyerova "vyhlášení války" z pódia newyorské Madison Square Garden. Francie měla židovského premiéra Leona Bluma, zatímco Isaac Leslie Hore-Belisha, 1. baron Hore-Belisha, byl židovským státním tajemníkem pro válku a nejhlasitějším válečným štváčem Velké Británie. Není divu, že mu Churchill udělil peerage za služby ve prospěch spikleneckého "Focusu". Dále tu byli sovětští Židé, jejichž plány na nastolení jedné světové vlády ohrožoval ideologický apel nacionálního socialismu daleko za hranicemi Německa. Existovaly všechny důvody domnívat se, že tytéž dělnické masy, které byly získány od marxismu a přivedly národní socialismus k moci v Německu, tak učiní opakovaně i v jiných zemích, čímž navždy skončí sen Karla Marxe o mezinárodní "diktatuře proletariátu" ovládané Židy.

Svým jednostranným vykreslováním Adolfa Hitlera v tisku a filmovém průmyslu jako nejhoršího nepřítele lidstva začali Židé psychologicky vytvářet atmosféru nenávisti jako předpoklad pro ozbrojený boj. Šedesát let po jejich vyhlášení agrese v době míru však i židovský autor Lenny Brenner přiznal: "Před válkou vyhlásili sionističtí vůdci masivní mezinárodní bojkot německé vlády. Tato agresivní politika přilila olej do ohně již tak vznětlivé situaci, a v důsledku toho pomohla odstartovat holocaust [sic]"... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, jeden z "poradců" F.D.R. a šéf sionistických organizací v Americe, řekl 3. října 1942 newyorskému listu *The Jewish Mirror*: "Židovský národ je symbolem podstaty této války. Nikdo jiný. Nic jiného. To je alfa a omega,

začátek a konec celé záležitosti!". 61 milionů mrtvých (nemluvě o 240 milionech zraněných, nesčetných milionech po generace zotročených v komunismu a vyhlazených nenahraditelných kulturních pokladech), které jsou výsledkem konfliktu, za nějž si ve jménu svého národa připisuje zásluhy, z něj činí nejkrvavějšího válečného zločince v celé historii lidstva.

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

